

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19.04.2001, sp. zn. 29 Odo 196/2001, ECLI:CZ:NS:2001:29.ODO.196.2001.1

Číslo: 70/2001

Právní věta:

Projednáním a rozhodnutím dovolání podle dosavadních právních předpisů ve smyslu části dvanácté, hlavy první, bodu 17. zákona č. 30/2000 Sb. se rozumí zejména posuzování podmínek řízení, procesního nástupnictví formou singulární sukcese, zkoumání přípustnosti dovolání nebo vymezení náležitostí písemného vyhotovení rozhodnutí, jakož i posuzování včasnosti dovolání, včetně vymezení běhu lhůty k jeho podání.

Dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu vydanému před 1. lednem 2001 nebo vydanému v době od 1. ledna 2001 po řízení provedeném podle občanského soudního řádu, ve znění účinném před tímto datem, lze podat ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí odvolacího soudu (§ 240 odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném před 1. lednem 2001).

Je-li předmětem dovolacího (odvolacího) řízení, které skončilo zastavením nebo odmítnutím dovolání (odvolání), peněžitá částka převyšující 170 000 Kč, činí sazba odměny za dovolací (odvolací) řízení vycházející z ustanovení § 3 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 484/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vždy 15 000 Kč. Takto určená sazba se snižuje o 50 %, učinil-li advokát v řízení v jednom stupni pouze jediný úkon právní služby.

Advokátu přísluší náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za každý úkon právní služby, který v řízení v jednom stupni učinil, bez zřetele k tomu, že samotná odměna za zastupování v řízení v jednom stupni se stanoví paušální sazbou podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 19.04.2001

Spisová značka: 29 Odo 196/2001

Číslo rozhodnutí: 70

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

V r c h n í s o u d v Praze rozsudkem ze dne 14. 11. 2000 potvrdil rozsudek ze dne 8. 3. 2000, jímž K r a j s k ý o b c h o d n í s o u d v Praze zamítl žalobu o zaplacení částky 289 914 Kč s osmnáctiprocentním úrokem z prodlení za dobu od 18. 7. 1998 do zaplacení. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně v tom, že žalovaný není vlastníkem nemovitostí, pro něž žalobce dodával vodu z veřejného vodovodu, takže ve sporu není – v intencích vyhlášky č. 144/1978 Sb. – pasivně věcně legitimován.

Žalobce (zastoupen advokátem) podal proti rozsudku odvolacího soudu dovolání, v němž namítá, že dovolání je přípustné dle § 237 odst. 1 písm. c) “o. s. ř. a uplatňuje argumenty na podporu závěru, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Na tomto základě požaduje, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření poukazuje na to, že žalobce opírá přípustnost dovolání o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., ve znění zákona č. 30/2000 Sb., přičemž zjevně opomíjí bod 17. části dvanácté, hlavy první, citovaného zákona, z něž se podává, že přípustnost dovolání je nutno posuzovat podle občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. prosince 2000. Podle tohoto znění zákona však dovolání přípustné není. Na základě týchž údajů pak žalovaný uzavírá, že dovolání je opožděné, jelikož podle dosavadních právních předpisů je nutno posuzovat rovněž lhůtu k podání dovolání. Proto žalovaný žádá, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl.

Dovolání bylo vskutku podáno opožděně.

N e j v y š š í s o u d dovolání odmítl.

Z odůvodnění:

Podle části dvanácté, hlavy první, bodu 17. zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (to jest podle občanského soudního řádu, ve znění účinném před 1. lednem 2001).

Jelikož usnesení odvolacího soudu bylo vydáno 14. 11. 2000, je Nejvyšší soud ve shodě s posledně citovaným ustanovením povinen podle dosavadních právních předpisů projednat a rozhodnout i dovolání v této věci.

Projednáním a rozhodnutím dovolání podle dosavadních právních předpisů ve smyslu části dvanácté, hlavy první, bodu 17. zákona č. 30/2000 Sb. se rozumí např. posuzování podmínek řízení, procesního nástupnictví formou singulární sukcese, zkoumání přípustnosti dovolání, jakož i vymezení náležitostí písemného vyhotovení rozhodnutí (včetně toho, že v záhlaví usnesení se neuvádí složení senátu). Podle dosavadních právních předpisů soud zkoumá (coby součást procesu projednání a rozhodnutí dovolání) též včasnost dovolání, včetně vymezení běhu lhůty k jeho podání.

Dovolání v této věci tudíž mohlo být podáno pouze ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí odvolacího soudu (srov. § 240 odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném před 1. lednem 2001), nikoli ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu (srov. § 240 odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném od 1. ledna 2001).

Jak se podává z obsahu spisu, rozsudek odvolacího soudu nabyl právní moci 8. 1. 2001, kdy byl (dle doručenky u č. l. 47) doručen zástupci žalobce. Dovolání datované 2. 3. 2001 a podané žalobcem na poštu k přepravě až dne 5. 3. 2001 je tedy zjevně opožděné.

Vycházejí z uvedených závěrů, Nejvyšší soud dovolání podle § 243b odst. 4 a § 218 odst. 1 písm. a) o. s. ř. odmítl jako opožděné.

Dovolatel z procesního hlediska zavinil, že dovolání bylo odmítnuto, takže žalovanému vzniklo ve smyslu ustanovení § 146 odst. 2, věty první (per analogiam), § 224 odst. 1 a § 243b odst. 4 o. s. ř. právo na náhradu účelně vynaložených nákladů dovolacího řízení.

Náklady žalovaného sestávají z odměny ve výši jednoho úkonu právní služby (vyjádření k dovolání). Podle části dvanácté, hlavy první, bodu 10. zákona č. 30/2000 Sb. platí, že odměna za zastupování advokátem nebo notářem v řízeních v jednom stupni, která byla zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se stanoví podle dosavadních právních předpisů. V intencích § 82 odst. 1 a § 243c o. s. ř. je dovolací řízení zahájeno dnem, kdy soudu dojde návrh na jeho zahájení, tedy dnem, kdy soudu dojde dovolání (den případného předání dovolání orgánu, který má povinnost je doručit /srov. § 57 odst. 3 o. s. ř./ z tohoto hlediska dnem zahájení řízení není). Jelikož dovolání v této věci došlo soudu 6. 3. 2001 (srov. č. l. 49) a dovolací řízení tak bylo zahájeno po 1. 1. 2001, určuje se výše odměny za zastupování advokáta podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen "vyhláška").

Podle ustanovení § 2 vyhlášky sazby odměny se stanoví pro řízení v jednom stupni z peněžité částky, která je předmětem řízení, nebo podle druhu projednávané věci (odstavec 1). V sazbě podle odstavce 1 jsou zahrnuty všechny úkony právní služby provedené advokátem nebo notářem s výjimkou odměny za úkony, která patří k nákladům řízení, o jejichž náhradě soud rozhoduje podle § 147 o. s. ř. (odstavec 2).

Podle ustanovení § 15 vyhlášky, rozhodne-li soud o odmítnutí dovolání nebo o zastavení dovolacího řízení, platí § 14 obdobně.

Ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky pak určuje, že rozhodne-li soud o odmítnutí odvolání nebo o zastavení odvolacího řízení, činí sazba odměny 50 % sazby stanovené podle § 10 odst. 3, nejméně však 400 Kč a nejvýše 15 000 Kč.

Podle § 10 odst. 3 vyhlášky pak ve věcech odvolání a dovolání se sazba odměny posuzuje podle sazeb, jakými se řídí odměna pro řízení před soudem prvního stupně, není-li stanoveno jinak.

V intencích § 3 odst. 1 bodu 6. a odst. 3 a § 16 vyhlášky se další úvahy o sazbě odměny podle shora citovaného ustanovení v dané věci odvíjejí od částky 35 850 Kč. Z § 14 odst. 1 plyne, že sazba odměny v dané věci může činit (jelikož dovolání bylo odmítnuto) maximálně 15 000 Kč. Jinak řečeno, je-li předmětem dovolacího (odvolacího) řízení, které skončilo zastavením nebo odmítnutím dovolání (odvolání), peněžitá částka převyšující 170 000 Kč, činí sazba odměny za řízení vycházející z ustanovení § 3 odst. 1 a 3 vyhlášky vždy 15 000 Kč.

Z ustanovení § 18 odst. 1, věty první, vyhlášky se dále podává, že učinil-li advokát v řízení pouze jediný úkon právní služby, soud sníží sazbu odměny o 50 %, nejméně na částku 250 Kč.

Vzhledem k tomu, že zástupce žalovaného učinil v dovolacím řízení toliko jediný úkon (vyjádření k dovolání), snižuje se sazba odměny určená maximální částkou 15 000 Kč na konečných 7 500 Kč.

Jelikož vyhláška č. 484/2000 Sb. dle svého § 1 odst. 1 upravuje pouze paušální sazby odměny za zastupování účastníka advokátem, a nikoli již nároky advokáta na náhradu hotových výdajů a na náhradu za promeškaný čas, jež stojí vedle odměny (srov. § 2 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o

odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/, ve znění pozdějších předpisů), přísluší zástupci žalovaného též náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za každý úkon právní služby, který v řízení v jednom stupni učinil, bez zřetele k tomu, že samotná odměna za zastupování v řízení v jednom stupni se podle počtu úkonů právní služby neurčuje. V dané věci jde o paušální částku náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 75 Kč za jeden úkon právní služby. Konečnou částku 7 575 Kč tedy soud žalovanému k tíži dovolatele také přiznal.